

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **T. S.**, zastoupený JUDr. Barborou Karetovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Sokolovská 81/55, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. MSMT-16172/2017-1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2019, č. j. 14 A 31/2017 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (žák střední školy) byl posudkem psychologické poradny „*Specifické poruchy učení a ostatní (SPUO)*“ ze dne 18. 11. 2015, RIP: 0022221 (příloha č. 8 správního spisu) zařazen do skupiny SPUO-2, neboť trpí poruchou aktivity a pozornosti a taktéž expresivní poruchou řeči; podle daného posudku mu proto měl být u společné části maturitní zkoušky - didaktického testu navýšen časový limit o 50 %, test pro něj měl mít formální úpravy a mělo mu být umožněno při jeho skládání používat zvýrazňovače a slovník synonym. Dne 3. 5. 2017 žalobce absolvoval třetí pokus o složení didaktického testu z předmětu Český jazyk a literatura, přičemž získal 21 bodů (pro úspěšné složení zkoušky bylo nezbytné získat 22 bodů).

[2] Rozhodnutím žalovaného, označeným jako vyrozumění, ze dne 26. 6. 2017, č. j. MSMT-16172/2017-1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla shledána nedůvodnou žádost žalobce ze dne 1. 6. 2017, podaná podle § 82 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“), o přezkoumání jeho výsledku ze společné části maturitní zkoušky - didaktického testu z předmětu Český jazyk a literatura; výsledek didaktického testu proto nebyl žalovaným změněn.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, neboť žalovaný se dostatečně nevypořádal se všemi jeho námitkami. Nezákonnost rozhodnutí pak spatřoval v tom, že nebyla dostatečně zohledněna jeho specifická porucha učení, dále zadání a vyhodnocení některých otázek didaktického testu bylo chybné. Tvrdil, že otázka č. 7 byla pro něj (s ohledem na jeho specifickou poruchu) příliš těžká; otázka č. 13.3 byla nesrozumitelná; otázku č. 14.3 odpověděl z poloviny správně, avšak nedostal za ni žádný bod; otázka č. 16 byla příliš obtížná; otázka č. 20 byla nad rámec požadovaných znalostí a otázka č. 27 připouští dvě správné odpovědi.

Rozsudek městského soudu

[4] Městský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 9. 9. 2019, č. j. 14 A 31/2017 – 55 (dále též „napadený rozsudek“), zamítl. Předeslal, že proti vyrozumění žalovaného vydaného podle § 82 odst. 2 školského zákona je možné podat správní žalobu, neboť je třeba jej považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Správní soudy jsou nicméně při přezkumu rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky povinny respektovat zásadu zdrženlivosti a sebeomezení; jde totiž o specifickou oblast vzdělávání a hodnocení znalostí a dovedností, kde je nutné ponechat určitou míru autonomie participujících subjektů při volbě zkušebních otázek. Do vlastního hodnocení zkušebních otázek a úloh by tedy správní soudy měly zasahovat pouze v případech zjevných věcných nesprávností (srov. usnesení NSS ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, či rozsudek ze dne 8. 9. 2017, č. j. 7 As 42/2017-19).

[5] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud konstatoval, že dostatečným a srozumitelným způsobem (byť někdy nikoliv explicitně) reaguje na všechny námitky. Žalovaný výslovně popřel, že by žalobci zadaný test měl být obtížnější než ty předcházející, což doložil grafy úspěšnosti maturantů v konkrétních letech. Nebylo sice zcela přesné vyjádření, že poznámky uvedené v testovém sešitu nemohou být předmětem hodnocení, přesto je však vypořádání srozumitelné z kontextu celého rozhodnutí. Podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 177/2009 Sb. mají žáci zařazení do skupiny SPUO-2 možnost zápisu řešení přímo do testového sešitu; je však logické, že žák si musí zvolit a nemůže využívat jak testový sešit, tak i odpovědní arch, neboť by pak nebylo zřejmé, která odpověď se má hodnotit. Pokud tedy žalobce své odpovědi zaznamenal do odpovědního archu, je třeba hodnotit pouze jej; navíc ani netvrdil, že by namísto toho měly být hodnoceny též jeho odpovědi vyznačené v testovém sešitě.

[6] Městský soud naznal, že na žalobce jakožto osobu se speciální poruchou učení je nutno vztáhnout Úmluvu o právech osob se zdravotním postižením; dle čl. 24 této Úmluvy přitom musí být osobám se zdravotním postižením poskytována přiměřená úprava přístupu ke studiu podle jejich individuálních potřeb, což může zahrnovat úpravy týkající se výukových prostor, způsobů zkoušení a hodnocení studentů, nikoliv však zvýhodnění zdravotně postižených žáků. Podle § 16 odst. 2 písm. b) školského zákona se přiměřené úpravy týkají i hodnocení vzdělávání; v případě maturitní zkoušky je specifikuje § 20 odst. 2 vyhlášky č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování vzdělávání ve středních školách maturitní zkouškou, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 177/2009 Sb.“). Soud zdůraznil, že handicap žalobce spočívá v jeho snížené pozornosti a soustředění; obecně lze tedy konstatovat, že netrpí žádnou závažnou poruchou ani poruchou smyslovou, která by mu bránila v komunikaci. V jeho případě mu byly (v souladu s přílohou č. 3 vyhlášky č. 177/2009 Sb.) poskytnuty přiměřené úpravy didaktického testu spočívající v odlišné úpravě testového sešitu (bylo zvětšeno písmo i řádkování a text byl zarovnán pouze doprava, aby byla usnadněna orientace v textu a možnost zvýrazňování a zatrhávání textu), dále navýšení časového limitu o 50 %, poskytnutí zvýrazňovače a slovníku synonym. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že formální úpravy byly navrženy zkušenými pracovníky školských poradenských zařízení a byly testovány. Úpravy sešitu jsou pak také v souladu s programovým dokumentem Maturita bez handicapu, na který žalobce poukazuje. Ten pro skupinu SPUO-2 vyžaduje, aby text v sešitu byl vizuálně upraven pro lepší orientaci v textu; konkrétně zmiňuje zarovnání textu z levé strany, tučné zvýraznění klíčových slov, zvětšené písmo, zvětšené řádkování, členění dlouhých textů atd. Soud sice uvedl, že má jisté pochopení pro námitku žalobce, že zvětšení řádkování i písma vede k tomu, že výchozí text a s ním související otázky jsou někdy na vícero listech, což vede k nepřehlednému otáčení stran. Tato skutečnost je ovšem nevyhnutelná; alternativou by bylo menší řádkování či velikost písma, což by však bylo pro žalobce méně přehledné. Pro potřebné listování lze nadto využít zvýšenou časovou dotaci; žalobci navíc nic nebránilo si listy testu seřadit tak, aby mu to lépe vyhovovalo. Městský soud proto dospěl k závěru, že úprava zadání didaktického testu je v souladu se školským zákonem, vyhláškou č. 177/2009 Sb. a odpovídá také individuální poruše žalobce specifikované v psychologickém posudku; i další přiměřené úpravy (navýšení času) dostatečným a přiměřeným způsobem reagovaly na situaci žalobce.

[7] K námitkám týkajícím se konkrétních testových otázek městský soud uvedl, že porucha žalobce nevyžaduje, aby jeho didaktický test měl jiný obsah než test pro běžnou populaci [viz příloha č. 3, část C, písm. b) vyhlášky č. 177/2009 Sb.]. Žalobce netrpí žádnou smyslovou poruchou, u níž vyhláška vyžaduje změnu obsahu zkoušky; na jeho handicap tedy dostatečným způsobem reagují jiné úpravy. Námitky vůči nevhodnému obsahu otázek s ohledem na jeho postižení tedy soud považoval za nedůvodné (otázky č. 7 a č. 16). Pochybení neshledal ani u zadání otázky č. 13.3 (vyžadující orientaci na třech řádcích textu), neboť z důvodu lepší orientace v textu jsou stanovena opatření jako větší řádkování či písmo; právě tyto úpravy kompenzují poruchu žalobce, byť se pak v jejich důsledku text nachází na vícero stranách. Za nedůvodnou považoval též námitku brojící proti bodování otázky č. 14.3; dle soudu je v tomto případě sporné stanovení hodnocení otázek, které však zásadně náleží autorům testu (pedagogickým pracovníkům), navíc dané hodnocení bylo pro všechny maturanty stejné, tudíž žalobce jím nemohl být nijak

protiprávně znevýhodněn. Poukázal přitom, že v úvodních informacích testového sešitu je jasné uvedeno, že u otevřených úloh se za chybu považuje i nesprávná odpověď. Otázka č. 20 testovala aplikaci termínů *anakolut*, *atrakce*, *zeugma* a *kontaminace*; podle žalobce jde tato otázka nad rámec požadovaných znalostí, avšak městský soud zdůraznil, že po žácích nebyla vyžadována znalost těchto termínů (ty byly v zadání vysvětleny), nýbrž pouze jejich aplikace. Soud připustil, že se jedná o otázku spíše těžkou; odkázal ovšem na stěžejní princip, že při výběru otázek autoři testů požívají ze strany soudu značné diskrece. Navíc i těžké otázky mají v testech své místo, neboť jejich účelem je odlišení vynikajících žáků od žáků pouze dobrých či průměrných; ze statistických údajů předložených žalobcem navíc nevyplývá jeho tvrzení, že žáci odpovědi tipovali. U otázky č. 27 je pak podle soudu zjevně správná pouze jedna možnost B), jak je správně uvedeno v přehledu správných odpovědí. K argumentaci, že daný test spíše než o znalostech vypovídá o schopnosti žáka udržet pozornost a pracovat pod stresem, městský soud konstatoval, že takové dovednosti zkoumá prakticky každý test; je dle něj totiž zcela běžné, že na vypracování testů je stanoven omezený čas, žáci se tedy cítí být pod tlakem, což je však přirozenou a žádanou součástí zkoušení a nejde o nic závadného. Nadto při přezkumu samotného vytváření testu, včetně stanovené časové dotace, je na místě respektovat vyšší míru autonomie zpracovatelů testu.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

II.1 Kasační stížnost žalobce

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Nesouhlasí s tím, že úpravy testového sešitu reflektují požadavky stanovené v § 16 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 177/2009 Sb. [zjevně však myslel 16 odst. 2 písm. b) školského zákona, neboť v případě dané vyhlášky takové ustanovení v rozhodném znění neexistovalo]. Městský soud aplikoval toto ustanovení způsobem, že postačí tvrzení žalovaného, že testy jsou připraveny a pro žáky se specifickými učebními poruchami upraveny odborníky. Nevypořádal se však s námitkou, že žalovaný nedisponuje výsledky testů, statistikami ani hodnoceními handicapovaných žáků, pročez není schopen zpětně zhodnotit, zda je zvolená úprava testů dostačující; didaktický test tedy byl připravován bez ohledu na to, v jakém počtu žáci s danou poruchou uspěli. Městský soud se přitom touto námitkou vůbec nezabýval.

[9] V případě napadeného (správního) rozhodnutí se dle stěžovatele nejedná o dílčí nedostatky odůvodnění, jak naznal městský soud, nýbrž jde o nezohlednění celé řady jeho námitek; zcela absentuje vyjádření k testovým otázkám č. 7, č. 13.3 a č. 16, případně jsou uvedena pouze obecná tvrzení. Žalovaný se prakticky omezil na to, že test byl připraven odborníky; stěžovatel sice nezpochybňuje jejich odbornou erudovanost, avšak ta sama o sobě nezajišťuje jeho bezchybnost. Je proto přesvědčen, že se žalovaný se měl podrobně vypořádat s jeho námitkami; byť totiž na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nelze klást nepřiměřené požadavky, reakce na sotva polovinu argumentace a záměrná ignorance všech komplikovaných námitek není v žádném případě dostatečné vypořádání. Napadené rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné; obdobně pak shledává nepřezkoumatelnost též napadeného rozsudku, neboť již městský soud měl napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost. Považuje za neakceptovatelné, že soud na jednu stranu po žalovaném nevyžadoval detailnější odůvodnění, aby jej nadměrně nezatěžoval, zároveň však sám odmítl věc hodnotit, neboť chtěl být ve věci zdrženlivý. Stěžovatel přitom poukazuje na to, že namísto středoškolského vzdělání má ukončeno po čtyřech letech řádného studia a úspěšného absolvování všech (ostatních) částí maturitní zkoušky pouze základní vzdělání; je proto zcela legitimním požadavkem, aby se žalovaný jeho námitkami vůči jednotlivým otázkám důkladně zabýval, což nelze považovat za nepřiměřenou zátěž správního orgánu. Ostatně podklady pro hodnocení a význam jednotlivých otázek, jakož i o jejich vhodnosti pro žáky se specifickými poruchami učení, měly být již součástí přípravných prací na maturitních testech.

[10] Stěžovatel též namítá, že pokud odpoví na otázku (č. 14.3), jejíž součástí jsou dvě podotázky, z poloviny správně (tedy odpoví správně jednu podotázku ze dvou), bude hodnocen nula body, přičemž dva body získá jedině, pokud odpoví správně obě podotázky. Je tedy nemožné získat jeden bod, což se při koncepci otázky s bonifikací dva body jeví jako zcela logický nesmysl; je proto přesvědčen, že za jednu správnou odpověď by mu měl náležet jeden bod. V případě literárních pojmů *anakolut*, *atrakce*, *zeugma* a *kontaminace* (otázka č. 20) stěžovatel uvádí, tyto termíny nejen že nejsou obecně známé, ale nejsou ani předmětem požadavků k maturitní zkoušce. Mohlo by se totiž klidně jednat

o jakékoli termíny z oblasti přírodních věd, neboť nezkoumají žádnou znalost českého jazyka, ale toliko obecné studijní předpoklady; otázka tedy koncepčně nezapadá do didaktického testu. Bonifikace této úlohy přitom měla významný vliv na celkový výsledek, neboť otázka tvoří 8 % z celkového množství možných získatelných bodů. K namítaným vadám otázek č. 7, č. 13.3 a č. 16 se vůbec nevyjádřil žalovaný ani městský soud.

II.2 Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[11] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Městský soud dle něj správně naznal, že nepřezkoumatelnost není přípustné vztahovat na případy, kdy se správní orgán zabýval podstatou námítky a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka správního řízení za důvodnou, byť v odůvodnění výslovně nereagoval na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky. Soud zevrubně zdůvodnil, proč stěžovatel na svých právech nijak zkrácen nebyl a zkouška probíhala v souladu s vyhláškou č. 177/2009 Sb.; ani námítky ohledně nevyjádření se k testovým úlohám č. 7, 13.3 a 16 nelze považovat za důvodné, neboť soud se jimi zabýval.

II.3 Replika stěžovatele k vyjádření žalovaného

[12] Stěžovatel v replice pouze podotknul, že žalovaný v rámci svého vyjádření neuvedl žádné nové argumenty a setrval na svých závěrech, že nečiní chyby.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

III.1 Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[16] Nejvyšší správní soud se v první řadě zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námítky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245. Stěžovatel tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku především proto, že městský

soud aproboval napadené rozhodnutí žalovaného, které je dle něj však samo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádalo se všemi jeho námitkami. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že pokud soud přezkoumá správní rozhodnutí, jež vykazuje vadu nepřezkoumatelnosti, sám tím založí nepřezkoumatelnost vlastního rozsudku (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91); pakliže by tedy napadené rozhodnutí žalovaného bylo skutečně nepřezkoumatelné, jak tvrdí stěžovatel, bylo by na místě bez dalšího zrušit napadený rozsudek.

[17] Nejvyšší správní soud má však za to, že tomu tak v projednávaném případě není. Městský soud totiž správně vyšel z toho, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku; správní orgán na určitá tvrzení může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení (minimálně implicitně) vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost; zejména u velmi obsáhlých podání by totiž tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13); zpravidla tedy postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně je za podmínek tomu přiměřeného kontextu akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ÚS ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, či ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, nebo rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění správní orgán prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Podle Ústavního soudu není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže správní orgány „*nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nálezy ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17).

[18] Stěžovatel v odůvodnění své žádosti o přezkoumání společné části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu z Českého jazyka a literatury uvedl následující stěžejní námitky: 1/ didaktický test byl v roce 2017 značně náročnější než v předcházejícím roce 2016 (bylo proto nezbytné tuto zvýšenou náročnost zohlednit vyšší bonifikací jednotlivých otázek, případně snížit požadavek na počet bodů tak, aby byla obtížnost kompenzována všem studentům stejně); 2/ didaktický test nebyl uzpůsoben specifickým zdravotním potřebám stěžovatele, neboť byl připraven v rozporu s metodickou příručkou „*Maturita bez handicapu*“ zveřejněnou na webových stránkách CERMAT (navýšení časového limitu způsobilo pouze snížení pozornosti stěžovatele, úprava formátování testu neodpovídala jeho poruchám učení, když nezbytné listování zadáním jej mátl a rozptylovalo); 3/ konkrétně pak brojil proti zadání otázek č. 7 (nehodná formulace otázky), č. 13.3 (nedostatečná úprava formátování), č. 14.3 (nelogické bodování správné

odpovědi), č. 16 (zaměnitelnost tvarově podobných písmen), č. 20 (požadovaná znalost se netýká českého jazyka), č. 27 (otázka připouští dvě možné odpovědi).

[19] K námitce č. 1 týkající se vyšší náročnosti testu v roce 2017 žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „vykázané rozdíly psychometrických parametrů testů z jara 2016 a jara 2017 jsou věcně nevýznamné. Na jejich základě nelze potvrdit hypotézu o vyšší obtížnosti testu v roce 2017. Je třeba upozornit, že porovnávání testů na základě výsledků rozdílných skupin za rozdílných podmínek je samo o sobě problematické. Významnou roli totiž hraje struktura maturantů (např. podíl maturantů na populačním ročníku, podíl těch, kteří ke zkoušce kvůli špatnému prospěchu nebyl připuštěni apod.) a vliv její změny na změny úspěšností v obou testech. Co se týká celkového rozsahu, test v letech 2016 obsahoval 3316 slov, test v roce 2017 3313 slov. Dosažitelnost bodů za úlohy v testu v letech 2016 a 2017 a podrobnější informace jsou uvedeny v příloze srovnatelnost“; v příloze vyjádření ke srovnatelnosti testů pak žalovaný uvedl, že „testy jsou konstruovány vždy tak, aby obsahovaly dostatečný počet otázek na základní vědomosti a dovednosti. V následujícím grafu (tj. porovnání testů 2016 – 2017 po jednotlivých bodech) je ukázáno porovnání „bodové dostupnosti“ v závislosti na úspěšnosti řešení jednotlivých otázek v letech 2016 a 2017, tedy v letech, kdy se testy konaly na základě stejných katalogů požadavků.“ Následně je rozepsána bodová a procentuální úspěšnost maturantů při plnění nejsnadnějších, průměrných a nejtěžších otázek v letech 2016 a 2017; žalovaný pak závěrem doplnil, že „při tvorbě testu nejde o obtížnost a srovnatelnost jednotlivých typů otázek, ale o test jako celek. (...) Cílem tvorby jednotlivých testů je, aby navzdory ne zcela stejným podmínkám v jednotlivých letech byly vzhledem k celkovému dopadu co možná nejvíce srovnatelné.“ Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný se naprosto přezkoumatelným způsobem vyjádřil k této stěžovatelově námitce. Jelikož vůči tomuto posouzení výslovně nemíří žádná věcná kasační námitka, již na tomto místě Nejvyšší správní soud dodává, že rozdíl v úspěšnosti maturantů při skládání obou testů (z let 2016 a 2017) považuje za zcela minimální a nikterak nevypovídající o jejich zásadně odlišné náročnosti (srov. graf z přílohy napadeného rozhodnutí); ostatně má za zcela pochopitelné a logické, že z mnoha důvodů (předestřených též žalovaným) není nikdy reálné připravit takové zadání testu, jenž bude skládán s totožnou úspěšností jako v předchozích letech.

[20] Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval též na námitku č. 2, k níž podotknul, že „didaktické testy jsou pro žáky s přiznaným uzpůsobením podmínek upravovány přesně tak, jak je v metodické příručce uvedeno. Formální úpravy testů (velikost písma, velikost mezer, zarovnání textu) byly navrženy zkušenými pracovníky školských poradenských zařízení a úpravy byly testovány před tím, než maturitní zkouška byla spuštěna. Žadatel se mohl seznámit s upravenou zkušební dokumentací už před konáním maturitní zkoušky – modifikovaný test z českého jazyka a literatury je přístupný na stránkách www.novamaturita.cz. Mohl si tak vyzkoušet práci s upravenou zkušební dokumentací a předem promyslet, jak bude u maturitní zkoušky postupovat. Úpravy podmínek společné části maturitní zkoušky vycházejí z přílohy č. 3 vyhlášky č. 177/2009 Sb. (...) Zařazením žáka do skupiny a kategorie SPUO-2 dochází k úpravě podmínek pro konání zkoušky – žák má prodloužený čas o 50 %, může využívat kompenzační pomůcky doporučené poradenským zařízením, má k dispozici upravenou zkušební dokumentaci a může využít možnost alternativního zápisu odpovědí. (...) Úpravy podmínek pro zkoušku jsou navrhovány tak, aby byl v maximální možné míře kompenzován žákův handicap, nicméně žák nesmí získat neoprávněnou výhodu oproti jiným.“ Nejvyšší správní soud připouští, že vypořádání příslušné stěžovatelovy argumentace uvedené v jeho žádosti o přezkum

žalovaným je místy poměrně obecného charakteru, přičemž nereaguje výslovně na některé jeho námitky (didaktický test byl připraven v rozporu s metodickou příručkou „*Maturita bez handicapu*“, navýšení časového limitu způsobilo snížení pozornosti stěžovatele, úprava formátování testu neodpovídala jeho poruchám učení); nepovažuje jej přesto za nepřezkoumatelné. Stěžovatel totiž v žádosti neuvádí, která konkrétní pravidla či doporučení uvedená v předmětné metodické příručce měla být v jeho případě při úpravě zadání či samotném skládání didaktického testu porušena, nýbrž pouze obecně poukazuje na údajně nesprávné či nedostatečné úpravy formátování testu; taktéž formulace této námitky je tedy poměrně obecná a nelze žalovanému vytýkat, že na ni též v obecnosti reagoval. Jasně přitom konstatoval, že úprava didaktického testu stěžovatele vycházela z přílohy č. 3 vyhlášky č. 177/2009 Sb., která odpovídá jeho zařazení do kategorie SPUO- 2; popsal taktéž, jaké změny jsou s tím spojeny (navýšení času, formální úpravy testu - velikost písma, velikost mezer, zarovnání textu, možnost využití kompenzačních pomůcek). Zároveň uvedl, že tyto úpravy (stanovené vyhláškou č. 177/2009 Sb.) byly nastaveny odborníky a experty školských poradenských zařízení a v nezměněné podobě se úspěšně aplikují od roku 2011; implicitně tím tedy vyjádřil své přesvědčení, že předmětné úpravy jsou efektivní a dostatečné v podobě, v jaké jsou nyní reglementovány. Pokud žalovaný výslovně nepolemizoval se stěžovatelem o tom, že byt byla úprava zadání jeho didaktického testu upravena v souladu s danou vyhláškou, přesto mu způsobila více komplikací (ztráta pozornosti způsobená prodloužením času, zatížení nadměrným listováním), nelze tento nedostatek považovat za důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí; z kontextu napadeného rozhodnutí je ostatně patrné, že žalovaný realizovanou úpravu považuje za nejlepší možnou, pakliže má v maximální míře na jednu stranu kompenzovat žákův handicap, ale zároveň mu nesmí poskytnout neoprávněnou výhodu oproti jiným studentům. Nadto je možno podotknout, že tuto dílčí argumentační mezeru vyplnil v napadeném rozsudku městský soud, jenž mimo jiné trefně uvedl, že zvětšení textu i řádkování zadání (závazně stanovené v příslušné vyhlášce) s sebou logicky přináší též zvýšení počtu stran (a s ním související vyšší potřebu listovat v zadání testu), čemuž se není možno vyhnout jinak než nerespektováním stanovené úpravy formátování.

[21] Co se týče námitky č. 3, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*obsah testů zůstává srovnatelný s obsahem testů pro běžnou populaci. Výjimku představují úlohy, které jsou z testů pro určité skupiny žáků zcela vyloučeny z důvodu smyslové nedostupnosti (např. úlohy vyžadující řešení v grafické podobě u žáků se zrakovým postižením nebo úlohy založené na sluchovém vnímání či jazykovém citu u žáků se sluchovým postižením).* (...) Z vyhlášky č. 177/2009 Sb. zcela jednoznačně vyplývá, že žáci zařazení do skupiny a kategorie SPUO – 2 mají po obsahové stránce stejný test jako žáci, kteří uzpůsobené podmínky nemají. Úloha 7 zcela jistě není pro žáky smyslově nedostupná, stejně tak nelze za smyslově nedostupnou považovat úlohu č. 16. Dle přílohy č. 3 k vyhlášce č. 177/2009 Sb. jsou kritéria hodnocení výsledků zkoušek žáků zařazených do kategorie SPUO – 2 shodná s kritérii ostatních žáků. (...) Vyjádření k úlohám je v příloze.“ Součástí napadeného rozhodnutí je pak též příloha „*Vyjádření k úlohám 14, 20, a 27 didaktického testu z českého jazyka a literatury*“, v níž žalovaný předkládá svůj vysvětlující komentář k zadání a vyhodnocení daných otázek. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že námitkami vůči otázkám č. 14, 20 a 27 se žalovaný explicitně zabýval v příloze napadeného rozhodnutí, přičemž jejich vypořádání považuje za natolik dostatečné, aby bylo bez jakýchkoli obtíží přezkoumatelné. Není však pravdou, že by žalovaný zcela ignoroval stěžovatelovy výhrady vůči zbylým otázkám testu, a to

přestože se k nim v rámci předmětné přílohy napadeného rozhodnutí věcně nevyjádřil. V případě otázky č. 7 namítal stěžovatel její nevhodnou formulaci (právě a pouze) pro žáky trpící danou specifickou vadou učení, v případě otázky č. 16 pak tvrdil zaměnitelnost tvarově podobných písmen opět (pouze) pro osoby zařazené do kategorie SPUO-2. Žalovaný se přitom s těmito námitkami souhrnně vypořádal poukazem na to, stěžovatel měl mít po obsahové stránce zcela stejný test jako ostatní žáci, kteří nikterak uzpůsobené podmínky pro jeho skládání nemají; zabýval se tím, zdali bylo možno tyto otázky považovat pro stěžovatele za smyslově nedostupné, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. Naznal proto, že nebylo na místě měnit formulaci (obsah) těchto otázek; pakliže však mělo být zadání didaktického testu stěžovatele v tomto ohledu nezměněné oproti jeho výchozí podobě, nemohly být bez dalšího důvodné námitky brojící proti těmto otázkám pouze z důvodu jejich ztíženého uchopení stěžovatelem jakožto osobou se specifickou poruchou učení; žalovaný tedy nepochybil, když se danými námitkami věcně nezabýval. Stěžovateli lze sice přisvědčit v tom, že k námitce proti otázce č. 13.3 týkající se nedostatečné úpravy formátování dané otázky se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil; z jeho obecného vyjádření, že *„didaktické testy jsou pro žáky s přiznaným uzpůsobením podmínek upravovány přesně tak, jak je v metodické příručce uvedeno“* však lze usoudit, že se problematikou odpovídající úpravy formátování didaktického testu zabýval a neshledal ji důvodnou. Nelze samozřejmě zastít, že vypořádání této námitky mělo být ze strany žalovaného konkrétní, zaměřené výslovně na danou otázku a vyjadřující se k příslušným úpravám v ní provedeným; toto dílčí pochybení v odůvodnění napadeného rozhodnutí však nemohlo způsobit jeho nepřezkoumatelnost. Nadto lze opět odkázat na komentář městského soudu k důsledkům vyhláškou předpokládaného zvětšení písma i řádkování (viz konec předchozího odstavce).

[22] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že se neztotožnil se stěžejní kasační námitkou spočívající v tom, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud nezrušil nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu. Rozhodně totiž nelze dospět k závěru, že žalovaný nezohlednil celou řadu stěžejních námitek příslušné žádosti; stejně tak napadené rozhodnutí nestojí celé pouze na argumentu, že didaktický test byl připraven odborníky a tudíž nemůže obsahovat žádné vady.

[23] Stěžovatel tvrdil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku také proto, že sám městský soud se nezbyl všemi žalobními námitkami; tuto svou výhradu však v kasační stížnosti nikterak precizně nekonkretizuje, pouze uvádí, že ani městský soud se nevyjádřil k otázkám didaktického testu č. 7, č. 13.3 a č. 16. Nejvyšší správní soud však této argumentaci nemůže přisvědčit, neboť výhrady stěžovatele vůči vyjmenovaným otázkám městský soud v napadeném rozsudku nepřehlédl (srov. odst. [26] – otázky č. 7 a č. 16, odst. [27] – otázka č. 13.3); v tomto kontextu lze opět odkázat na již výše uvedené. Jestliže pak stěžovatel soudu vytýká nepřiměřenou zdrženlivost při zasahování do autonomie autorů didaktického testu, poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že tento argument městský soud výslovně uvedl pouze při vypořádání jediné žalobní námitky brojící proti nastavenému způsobu bodového hodnocení otázky č. 14.3 (srov. odst. [28] napadeného rozsudku), a to ještě s odkazem na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení NSS ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012 – 47, či rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2017, č. j. 7 As 42/2017 – 19); navíc přesto následně věcně okomentoval způsob bodování této otázky (srov. odst. [29] napadeného rozsudku). Nelze proto přisvědčit

stěžovateli, že by městský soud řádně nedostal své přezkumné roli, když pouze reprodukoval a respektoval judikaturně vytyčené meze, v rámci nichž má být natolik specifická činnost veřejné správy, jako je tvorba a vyhodnocování maturitních testů, přezkoumávána ze strany soudní moci. Kasační námitka není důvodná; napadený rozsudek je přezkoumatelný.

III.2 Posouzení didaktického testu stěžovatele

[24] Stěžovatel dále věcně nesouhlasí s názorem městského soudu, že úpravy testového sešitu reflektují požadavky stanovené v § 16 odst. 2 písm. b) školského zákona. Nadto dle něj nepostačuje tvrzení, že testy jsou připraveny a pro žáky se specifickými učebními poruchami patřičně upraveny odborníky, neboť žalovaný nedisponuje patřičnou zpětnou vazbou, protože není schopen zhodnotit, zda je úprava testů pro danou skupinu handicapovaných žáků dostačující.

[25] Dle § 82 odst. 2 školského zákona *„každý, kdo konal zkoušku společné části maturitní zkoušky konanou formou didaktického testu, nebo byl z konání této zkoušky vyloučen, může písemně požádat ministerstvo o přezkoumání výsledku této zkoušky nebo přezkoumání rozhodnutí o vyloučení ze zkoušky. Ministerstvo žadateli odešle písemné vyrozumění o výsledku přezkoumání nejpozději do 30 dnů ode dne doručení žádosti.“*

[26] Dle § 16 odst. 1 školského zákona *„dítětem, žákem a studentem se speciálními vzdělávacími potřebami se rozumí osoba, která k naplnění svých vzdělávacích možností nebo k uplatnění nebo užívání svých práv na rovnoprávném základě s ostatními potřebuje poskytnutí podpůrných opatření. Podpůrnými opatřeními se rozumí nezbytné úpravy ve vzdělávání a školských službách odpovídající zdravotnímu stavu, kulturnímu prostředí nebo jiným životním podmínkám dítěte, žáka nebo studenta. Děti, žáci a studenti se speciálními vzdělávacími potřebami mají právo na bezplatné poskytování podpůrných opatření školou a školským zařízením.“* Podle odst. 2 písm. b) pak *„podpůrná opatření spočívají v úpravě organizace, obsahu, hodnocení, forem a metod vzdělávání a školských služeb, včetně zabezpečení výuky předmětů speciálně pedagogické péče a včetně prodloužení délky středního nebo vyššího odborného vzdělávání až o dva roky.“*

[27] Dle § 20 odst. 2 vyhlášky č. 177/2009 Sb. *„žák s přiznaným uzpůsobením podmínek pro konání maturitní zkoušky koná maturitní zkoušku za podmínek odpovídajících jeho znevýhodnění uvedených v příloze č. 3 k této vyhlášce. Uzpůsobení pracovních listů pro žáky s přiznaným uzpůsobením podmínek pro konání maturitní zkoušky zajistí škola v souladu s přílohou č. 3.“* Daná příloha pak podrobně stanovovala úpravy prostředí, navýšení časového limitu [v rámci navýšeného časového limitu na každou zkoušku (např. na didaktický test) mohou mít žáci podle vlastního rozhodnutí libovolný počet individuálních přestávek o libovolné délce], formální úpravy zkušební dokumentace [spočívají např. ve zvětšení písma (až na 26 bodů) a řádkového prokladu, členění textu na kratší celky, zvýraznění klíčových slov, použití prvků usnadňujících orientaci na stránce, umožnění zápisu odpovědi přímo do testového sešitu], obsahové úpravy zkušební dokumentace [obsah testů zůstává srovnatelný s obsahem testů pro běžnou populaci. Výjimku představují úlohy, které jsou z testů pro určité skupiny žáků zcela vyloučeny z důvodu smyslové nedostupnosti (např. úlohy vyžadující řešení v grafické podobě u žáků se zrakovým postižením nebo úlohy založené na sluchovém vnímání či

jazykovém citu u žáků se sluchovým postižením). Takové úlohy jsou nahrazeny úlohami jinými, přičemž nové úlohy nemění obtížnost a v maximální možné míře zachovávají i obsahovou specifikaci testu], použití kompenzačních pomůcek [pomůcky, přístroje a zařízení, jež pomáhají zmírnit důsledek porušené funkce nebo kompenzují funkci zcela vyřazenou. Používáním kompenzačních pomůcek nesmí žákovi se SVP vzniknout neoprávněná výhoda při konání zkoušky (mezi kompenzační pomůcky proto nepatří encyklopedie, internet, mobilní telefon apod.)], odlišné hodnocení výsledků zkoušky [kritéria hodnocení výsledků zkoušek jsou shodná s kritérii hodnocení běžných žáků], asistenci a tlumočení.

[28] Dle písm. H) kategorie SPUO skupiny 2 přílohy č. 3 k vyhlášce č. 177/2009 Sb. spočívalo uzpůsobení podmínek pro konání maturitní zkoušky u žáků se specifickou vadou učení v následujícím: „*navýšení časového limitu o 50 %; formální úpravy zkušební dokumentace; případně obsahové úpravy, možnost zápisu řešení přímo do testového sešitu; kompenzační pomůcky*“.

[29] Nejvyšší správní soud shrnuje, že zcela obecně ve školském zákoně vymezená podpůrná opatření pro studenty se speciálními vzdělávacími potřebami konkrétně pro potřeby konání maturitní zkoušky upravuje příloha č. 3 k vyhlášce č. 177/2009 Sb.; ve vztahu ke specifické vadě učení stěžovatele je pak rozhodující její písm. H) kategorie SPUO skupiny 2. Právě zde jsou naprosto určité vyjmenovány konkrétní úpravy (změny), které oproti standardnímu zadání didaktického testu kompenzují stěžovatelův handicap. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s posouzením městského soudu, že zadání didaktického testu (sešitu), jež obdržel stěžovatel, bylo v souladu s těmito požadavky (srov. přílohy č. 7, 8 a 9 správního spisu); nepovažuje přitom za účelné tyto shora uváděné úpravy opakovat. Dodává však, že ostatně ani sám stěžovatel netvrdí, že by mu některé vyhláškou přiznané podpůrné opatření bylo upřeno, nýbrž pouze neurčitě uvádí, že byl nesprávně reflektován obecný § 16 odst. 2 školského zákona; taková argumentace je však nedostatečná. Jestliže stěžovatel dále v kasační stížnosti predestinuje svůj názor, že předmětnou vyhláškou stanovená podpůrná opatření nejsou (ať už obecně nebo konkrétně pro kategorii SPUO-2) dostatečná, efektivní a pravidelně vyhodnocovaná s ohledem na testovou úspěšnost tímto postižením dotčených studentů, musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že nebylo v kompetenci žalovaného (natož následně správních soudů) v rámci přezkumu výsledku společné části maturitní zkoušky stěžovatele toto posuzovat. Je úkolem legislativy (resp. podzákonné exekutivní normotvorby) ve spolupráci s příslušným odborným aparátem stanovovat příslušná podpůrná (či kompenzační) opatření pro studenty se speciálními vzdělávacími potřebami, hledat jejich ideální podobu a ověřovat jejich efektivitu metrem času. Žalovaný však v projednávané věci vystupoval nikoliv jako metodický orgán či sektorový normotvůrce, ale jako správní orgán jednající v mezích účinných právních (včetně podzákonných) předpisů; byl proto povinen se řídit vyhláškou č. 177/2009 Sb., která přesně stanoví, jaké úlevy stěžovateli směly (*a contrario* tedy v neuvedeném rozsahu s ohledem na rovnost všech studentů nesměly) být poskytnuty. Dle Nejvyššího správního soudu proto postačuje, pakliže žalovaný a následně též městský soud přezkoumali, zdali byly v případě stěžovatele aplikovány vyhláškou stanovené úpravy zadání a průběhu skládání didaktického testu; není již předmětem řízení o přezkumu výsledků maturitní zkoušky zkoumat míru, jakou se tato opatření přiblížila ideálním.

[30] Stěžovatel pak brojí taktéž proti zadání a způsobu hodnocení některých konkrétních otázek, resp. proti vypořádání jich se týkajících námitek městským soudem. Rozsahem soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných podle školského zákona se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012 - 47, publ. pod č. 3104/2014 Sb. NSS., ve kterém mimo jiné uvedl, že: *„jde o specifickou oblast vzdělávání a hodnocení znalostí a dovedností, kde je nutné ponechat určitou míru autonomie participujících subjektů (členové zkušebních komisí, zpracovatelé testů, hodnotitelé) při volbě zkušebních otázek a úloh a při jejich hodnocení. Míra této volnosti přitom souvisí s formou a povahou jednotlivých zkoušek. Soud musí respektovat rozsáhlejší míru volnosti hodnocení tam, kde hodnocení závisí do značné míry na neexaktních či kvalitativních hlediscích (např. hodnocení slohových prací), naopak právě u didaktických testů bude míra volnosti při hodnocení výsledků menší. Jakkoli v šak je nutné respektovat tento prostor k úvaze, nelze rezignovat na požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky. Ačkoli tedy jsou správní soudy oprávněny přezkoumat rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky i z hlediska namítaných věcných nesprávností, přesto jsou v této specifické oblasti obzvláště povinny respektovat obecnou zásadu zdrženlivosti a sebeomezení, obdobně jako je opakovaně judikováno např. v otázkách územního plánování (...) Jistě by nebylo správné, aby v důsledku aktivistické judikatury soudů maturitní zkoušky (případně další zkoušky) byly zcela formalizovány a judicializovány a aby soudci nahrazovali pedagogy.“* Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2017, č. j. 7 As 42/2017 - 19, v němž uzavřel, že *„do vlastního hodnocení zkušebních otázek a úloh by tedy měly soudy zasahovat pouze v případech zjevných věcných nesprávností“*; obdobně rozsudek ze dne NSS 16. 5. 2018, č. j. 10 As 327/2017 - 42.

[31] Stěžovatel tvrdí, že pokud odpoví na otázku č. 14.3 (jejíž součástí jsou dvě podotázky) z poloviny správně, bude hodnocen nulou bodů, přičemž dva body získá jedině, pokud odpoví správně obě podotázky, tudíž je nemožné získat jeden bod; to považuje za logický nesmysl. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že za danou otázku je možné získat pouze 1 bod (nikoliv 2 body, jak tvrdí stěžovatel); dle klíče správných řešení (srov. příloha č. 6 správního spisu) totiž 0 chybám a 1 chybě odpovídá hodnocení 1 bod, za 2 a více chyb pak žák získá 0 bodů. Lze tedy reálně získat oba možné bodové výsledky, a to v závislosti na počtu chyb. Konkrétně k hodnocení stěžovatele městský soud uvedl, že *„jednou chybou je, že žalobce neuvedl odpověď „trpný“, druhou chybou, že uvedl nesprávnou odpověď „střední“. I nesprávná odpověď je považována za chybu. Jak je jasně uvedeno v úvodních informacích testového sešitu (s. 2), tak u otevřených úloh se za chybu považuje i nesprávná odpověď.“* Nejvyšší správní soud připouští, že hodnotící konstrukce, kdy jednou chybou je neuvedení požadované správné odpovědi (rod „trpný“) a druhou samostatnou chybou je taktéž uvedení nesprávné odpovědi (rod „střední“), byť se obě chyby vztahují k téže podotázce, je poněkud neintuitivní. Přesto však je touto logikou konstruováno hodnocení celého didaktického testu. Pakliže by totiž u otázky č. 14.3 mohl student učinit pouze nanejvýš dvě chyby – každou v případě jedné podotázky [kdy možnou chybou by byla vždy jen nesprávná odpověď (a to ať už v podobě absence správné odpovědi či výslovném uvedení špatné odpovědi)], nikdy by nebylo možné učinit více než dvě chyby, což je však klíčem správných řešení taktéž předpokládaný výsledek. Nadto by v takovém případě student získal 1 bod jak za správné zodpovězení obou podotázek, tak i po zodpovězení pouze jedné z nich, což taktéž nelze považovat za logické řešení. Poukázat lze i na jiné (obdobnou logikou bodované) otázky daného testu; například u otázky č. 3

spočívající v úkolu nalézt v textu tři slova, která jsou zapsána s pravopisnou chybou a napsat je pravopisně správně, je uvedeno doporučení: „*Netipujte! Opravte pouze ta slova, u kterých jste si jisti, že jsou ve výchozím textu zapsána s pravopisnou chybou*“; v klíči správných řešení je pak výslovně uvedeno, že „*za chybu je považováno: a) nenalezení slova s pravopisnou chybou, b) zápis jakéhokoli slova, které nevyhovuje zadání úlohy*“, přičemž i hodnocení této otázky předpokládá výsledek 3 a více chyb. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že hodnocení didaktického testu na vícero místech pracuje s principem (vyjádřeném v zadání testu), že samostatnou chybou je jak neuvedení správné odpovědi, tak v téže otázce uvedené odpovědi nesprávné. Byť lze jistě polemizovat o vhodnosti, logičnosti a předvídatelnosti takového přístupu, nejedná se o otázku zjevné věcné nesprávnosti, jež by měla být důvodem zásahu soudní moci do konstrukce hodnocení didaktického testu. Pro nyní řešenou věc je dle Nejvyššího správního soudu stěžejní, že stěžovatelovy odpovědi na předmětnou otázku byly vyhodnoceny dle závazného klíče správných řešení a v něm obsažených bodovacích pravidel; ostatně jak poznamenal již městský soud, „*hodnocení bylo pro všechny maturanty stejné, takže žalobce tím nemohl být nijak protiprávně znevýhodněn*“.

[32] Pokud jde o výhrady stěžovatele směřující proti otázce č. 20 (pojmy *anakolut*, *atrakce*, *zeugma* a *kontaminace*), Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud zdůrazňuje, že úkolem studenta nebylo význam těchto termínů znát, neboť jejich definice byla uvedena v zadání testu; úspěšné zodpovězení této otázky předpokládalo porozumění výkladu těchto odborných lingvistických pojmů a schopnost práce s nimi (nalezení souvětí odpovídajícího příslušné odchylce od pravidelné větné skladby). Nejvyšší správní soud nemá za to, že by zkoumání této (byť do jisté míry aplikované) dovednosti, resp. jakéhosi „citu“ pro větnou skladbu, zjevně nemohlo být součástí maturitní zkoušky z předmětu Český jazyk a literatura. Posouzení vhodnosti zvolených úkolů je přitom problematikou značně odbornou a až na zjevné excesy zůstává v kompetenci tvůrců didaktických testů. Ostatně lze poukázat na „*Posudek Nezávislé odborné komise k didaktickému testu český jazyk a literatura v jarním zkušebním období*“ ze dne 12. 5. 2017 (příloha č. 11 správního spisu), dle nějž všechny úlohy v předmětném didaktickém testu odpovídají Katalogu požadavků zkoušek společné části maturitní zkoušky z českého jazyka a literatury platného od školního roku 2015/2016 (č. j. MSMT-6858/2014-CERMAT).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelem uplatněné kasační námitky, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu